Издавачка кућа „Лагуна”, објавила је нови роман Вука Драшковића (1946), писца и политичара, под интригантним насловом: „Исусови мемоари”. Није, наравно, реч о Исусу, и његовим мемоарима, већ о судбини Вељка Вујовића, фото-репортера, званог Ћопави Исус, који својом камером бележи кључне догађаје из новије српске историје.

Вук Драшковић, аутор је романа „Судија”, „Нож”, „Молитва”, „Руски конзул”, „Ноћ генерала”, „Доктор Арон”, „Вија Романа”, „Тамо далеко”, књиге аутобиографске прозе „Мета”, књига есеја „Ја, малограђанин”, „Одговори”, „Коекуде Србијо”, „Подсећања”, публицистичких књига „Све моје издаје” и „Косово”. Његове књиге превођене су на бугарски, чешки, енглески, француски, грчки, италијански, пољски, румунски, руски, шпански, турски, украјински...

Књига говори о деведесетим годинама, прошлог века, у којима влада Слободан Милошевић (Марко Лазић), говори о митинзима опозиције, ратовима, страдању народа. Али ни ови, као ни сви претходни сукоби, још нису завршени?

Од прошлости се не може побећи, али у прошлости не смемо живети. Последња деценија 20. века, најтрагичније је раздобље у новијој српској историји. Као држава и народ, доживели смо највећи пораз и починили највеће злочине. На нашу несрећу, ми смо и данас заветовани политици пораза и почињених злочина, уместо да учинимо оно што су учинили Немци и Јапанци, после њиховог националног слома. Признали су пораз и своје злочине, а нову политику очистили од примеса претходне политике пораза и злочина. Службе безбедности, њихове мреже, као и већина српске националне и духовне елите, а они су креирали политику пораза и злочина, и данас су наши корифеји и у томе је наша трагедија.

У роману не скривате да је било злочина на свим странама, али ви описујете српске злочине: паљење муслиманских села, убијање комшија, рушење џамија?

Мој Исус, главни јунак романа, Србин је, сведок је који оптужује, који није слепза балване у српском оку, и неће да велике злочине Срба ни прећуткује, ни оправдава злочинима других над Србима. Лакше ми је било писати „Нож”, јер су Југовићи у том роману били невине жртве, а невина жртва је и тужилац и судија. И као писац, и као човек, био сам обавезан да проговорим и о невиним муслиманским жртвама из Доње Чемернице.

Рат је био верски, и грађански, али највише пљачкашки. Многи су се обогатили на народној несрећи?

Није био ни верски, ни грађански, него самоубилачки, а највећа кривица је на ондашњем београдском режиму. Одбили су све понуде за реформисање и опстанак Југославије. Бранили су комунистичку идеологију, а не Србију и Југославију. Покренули су рат, са надом у комунистички пуч у Москви, и нови руски ваљак до Берлина и Балкана. Када се то није десило, опстанак комунизма у Србији, бранили су лажном паролом о Великој Србији, одбијајући све мировне планове. Одбијањем плана З–4, скривили су егзодус Срба у Хрватској, а одбијањем споразума у Рамбујеу узроковали су НАТО бомбе, и губитак Косова. Произвели су мржњу, концлогоре, осрамотили націју страшним злочинима, попут оног у Сребреници. Њихови ескадрони смрти убијали су противнике сопственог лудила и у Србији. На страдању милиона, и на крви једне велике државе, обогатили су се, а њихова зла, њихова пропаганда –представила је као неизбежну битку за одбрану націје. И та пропаганда живи и данас.

Како данас гледате на 9. март 1991. Које су грешке тада направљене, зашто није било већих резултата?

Слажем се са Тарасом, једним од јунака романа, да је 9. марта 1991, покушана контрареволуција, рушење комунистичког наслеђа до темеља, али да је само три дана касније, на Теразијама, такозвана плишана револуција истакла циљ – еволуција комунистичке револуције. И десет година касније, 5. октобра 2000, када је пао Слободан Милошевић, кренули смо у поправљање режима и шминкање његове политике највећег националног пораза и злочина. И који је резултат? Србија је и данас у бразди те политике: пораз и злочине не признаје, у раљама је нерасформираних служби безбедности, а огромна већина медија сатанизује Европу и Запад, бучније и примитивније, него за време владавине самог Милошевића.

У поглављу „Аутобус", у којем су сви пијани, а кренули су у Книн, пијане су и ваше реченице?

Да, да бих и стилом истакао пијанство и лудило тога рата. Српски владика, у том аутобусу, каже: „Идемо у крсташки рат против крижа."

Да ли вам је фото-репортер Ђорђо Вукоје био прототип за израду лика Вељка Вујовића?

Ћопави Исус из мог романа наследио је карактерне особине фото-репортера Ђорђа Вукоја, драгог и племенитог човека, једног од најпоштенијих хроничара онога зла које нас је задесило у последњој деценији минулог века.

Ово је, кажете у роману, друго време: власт је иста, али време није исто. Да ли се нешто мења у систему владања?

Власт је иста, и биће иста, све док се не одрекне политике пораза и док буде бранила, или релативизовала почињене злочине. На темељима стравичне политике, вођене деведесетих година прошлог века, врата Европе и цивилизованог света – нећемо

отворити, па ма колико се власт заклињала у Европу и европску будућност. Недавно сам у Њујорку започео разговор са једним таксистом, пореклом из Гане. Када је чуо да сам из Србије, одговорио је: „А, Србија, Сребреница.” Такву представу у демократском свету имају о нама, ето, и најобичнији људи. Хоћемо ли, питам се, дочекати српског Вили Бранта? Далеко смо ми, и од моралног, и од менталног препорода.

У роману, народ слави Дејтонски споразум, и престанак рата. Људи говоре да ће све опет бити као пре рата?

Огромна већина људи у Југославији није желела рат. Он је режиран од стране националних елита, истих комунистичких служби безбедности, свештенства, и фукаре, која је у рату видела прилику да се обогати и прослави. Заиста, чим је стигла вест да је у Дејтону потписан споразум, на свим фронтовима у Босни и Херцеговини зећутало је оружје, и почело је славље.

Убиство Бориса Њемцова

Страшно је пратити коментаре убиства Бориса Њемцова на нашим друштвеним мрежама. Огромна већина оправдава злочин и приписује га Американцима, на исти начин на који и данас многи у Србији, криве западне службе за убиства Ивана Стамболића, Зорана Ђинђића, злочин на Ибарској магистрали, ликвидацију Славка Ћурувије, Даде Вујасиновић, судије Небојше Симеуновића – каже Вук Драшковић.

Зоран Радисављевић

(Политика)